

[Waldorff]

om den nærmere udformning og gennemførelse af indkomspolitikken, og så også et par andre ting, men det kommer nok ikke finansloven ved.

Når den forhenværende socialdemokratiske gruppeformand, hr. Risgaard Knudsen, viser, at han stadig kan give den i rollen som rigstaktiker ved at trække tæppet væk under makkerparret Jørgensen-Christoffersen – det sker i parentes bemærket ved, at man blot siger, at venstre træder i spinaten, når de begynder at offentliggøre hemmelige aftaler, og derved bekræfter man selvfølgelig, at de eksisterer – så er det ikke, fordi han tager afstand fra krisepolitikken, men fordi han ser det som sin opgave at bringe socialdemokratiet, ikke arbejderklassen, men socialdemokratiet, nogenlunde helskindet gennem krisen.

Men bag alle disse forskellige manøvrer ligger det reelle, nemlig at jo længere socialdemokratiets krisepolitik bliver ført ud i sine konsekvenser, jo mere indlysende bliver det, at denne krisepolitik bygger på en undertrykkelse af arbejderklassen. Skællene falder fra øjnene på flere og flere socialdemokratiske tillidsfolk. Det bliver mere og mere indlysende, at arbejderinteresser ikke kan blive varetaget igennem en socialdemokratisk krisepolitik. Deraf kommer rystelserne i socialdemokratiet, selv om det langt fra er det, der erkendes som problemet i socialdemokratiet.

Regeringsdannelsen med venstre har haft stor betydning for udløsningen af konflikterne og udløsningen af rystelserne i socialdemokratiet, men med hensyn til udformningen af krisepolitikken er der ikke sket afgørende principielle ændringer. Det er en af de meget få ting, som vi kan give finansministeren ret i.

At vi anser det for en vigtig opgave at bekæmpe SV-regeringen, hænger nok så meget sammen med, at vi mener, at denne regering betyder en større styrke bag krisepolitikken. Efter al sandsynlighed er der tale om, at vi her har fået en førsteudgave af en blok af partier, der ser det som sin opgave at gennemføre den politik, som det europæiske borgerskab finder nødvendig i de kommende år.

Hvad det er for en politik, er blevet lidt mere klart for folk her under forhandlingerne om det udvidede valutasamarbejde i EF. Den danske regering har taget et meget bety-

deligt skridt i EF-integrationen. Man har bundet sig til en økonomisk politik efter vesttysk model. Slangesamarbejdet med stabilisering af valutaerne betyder, at man lægger hovedvægten på antiinflationspolitikken. Det betyder, at nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet har topprioritet. Det betyder nedskæringer i de statslige udgifter. Det betyder finanspolitiske stramninger og andre indgreb mod det, der nok så nydeligt kaldes »omkostningerne«, men som på dansk hedder »arbejderlønningerne«.

Udviklingen af EFs økonomiske politik sker i meget høj grad med Vesttyskland som drivkraft. Vesttyskland har en klar interesse i at få skabt et ensartet, stabilt europæisk marked, ikke mindst under indtryk af, at Vesttyskland jo ikke i længden kan se bort fra sine egne krisetendenser.

Men det vil være forkert at se dette her som et nationalitetsspørgsmål. Der er ikke tale om, at Danmark ufrivilligt underordner sig nogle andre lande. Det, der er tale om, er, at det europæiske borgerskab, kapitalister i Danmark, kapitalister i Vesttyskland, kapitalister i Frankrig osv., har en fælles interesse i det projekt, som socialdemokrater i EF bygger ivrigt med på, nemlig en europæisk økonomisk supermagt, dels fordi en sådan supermagt er et nyttigt instrument i den diskrete handelskrig imod USA og Japan, dels fordi en sådan supermagt er et særdeles velegnet instrument imod den europæiske arbejderklasse.

Den økonomiske politik herhjemme, som den også kommer til udtryk i finanslovsforslaget, er en simpel overføring af EF-politikken. En for en kan man tage målsætningerne bag finanslovsforslaget og sammenligne dem med EFs direktiver for den økonomiske politik og se, at det passer. Topprioritering af betalingsbalanceproblemerne, begrænsning af de statslige udgifter, finanspolitiske stramninger, indkomspolitik – i ét og alt en krisepolitik, som vælter byrden over på arbejderne. Det er det, som går igen og igen, når man pløjer alle rapporterne igennem fra regeringen, fra det økonomiske råd og fra Arbejdsgiverforeningen.

Selv om det efterhånden er blevet skubbet helt i baggrunden i regeringens politik, så bliver man desværre nødt til at indrømme, at vi har en arbejdsløshed på 185.000 på årsbasis. I modsætning til tidligere, og det er mu-